

FLĂCĂRA ROȘIE

Organ al Comitetului regional P. M. R. Arad și al Sfatului popular regional

Arad, anul XI Nr. 3238

4 pagini 20 bani

Vineri, 31 decembrie 1954

1955 — an de noi victorii

Ne aflăm în ajunul noului an. Mii-ne anul 1955 intră în drepturile sale. Există obiceiul străvechi ca Anul Nou să fie întâmpinat cu speranța că el va aduce îndeplinirea celor mai fierbinți dorințe. Oamenii scrutează orizontul, căutând să întrezărească viitorul, să cunoscă problemele și evenimentele pe care noul an le va aduce.

Până nu de mult, de noul an fiecare om își lega speranțele sale personale. În zilele noastre însă gândurile a milioane de oameni se împreunează, atrase fiind de o puternică afinitate ce izvораște din naștința lor comună: anul 1955 să fie un an de întărire a păcii, un an de slăbire a încordării internaționale, un an de victorii ale luptei pentru prietenie și colaborare dintre popoare.

Înainte de a-și definitiva planurile de viitor și pentru a putea stabili cu mai multă concizie conturul acestora, fiecare își face bilanțul anului ce s-a scurs, bilanțul succesorilor pe care a reușit să le dobândească. Oamenii muncii din patria noastră privesc cu legitimă mândrie drumul pe care l-au străbătut, succesele lor fiind o garanție a întregii activități viitoare. Chezărița unor și mai bogate realizări în anul ce vine stă în faptul că avem și simțim alături de noi forța de neînfrânt a marelui popor sovietic și a popoarelor întregului lagăr al păcii și socialismului, care numără peste 900 milioane de oameni.

Mărețele succese dobândite în acest an de poporul sovietic, sub conducerea glorioasă a P.C.U.S., au făcut ca în U.R.S.S. să se treacă la o și mai mare înflorire materială și spirituală a societății, înflorire ce încă n-are precedent în istoria omenirii. În anul 1951 industria grea a U.R.S.S. a atins un nivel de 3,40 ori mai înalt decât în 1940, în ajunul agresiunii hitleriste. Marea Chineză, cel mai mare stat din Asia, cu cei peste 600 milioane de locuitori, își consolidează necontenit forța economică și politică.

Rezervele umane și resursele materiale ale țărilor democratice sînt practic nelimitate. Uniunea Sovietică ocupă primul loc în lume în ceea ce privește rezervele de petrol, minereu de fier, minereu de mangan, apaliță ș. a., R.P. Chineză ocupă primul loc în lume în ceea ce privește wolframul, stihul, coșitorul, șișturile combustibile unul din primele locuri în ce privește cărbunele, minereu de fier, etc., România deține primul loc în Europa (exclusiv U.R.S.S.) în privința rezervelor de petrol, Ungaria — în privința bauxitei, Polonia — în privința minerului de zinc. În ansamblu, țăre noastre dispun astfel de tot ceea ce este necesar industriei moderne.

În ultimii ani, tehnica sovietică a pogresat atât de mult încît cercurile politice și presa burgheză n-au mai putut-o trece sub tăcere privind-o chiar cu îngrijorare. Ziarul „New-York Times” se vede nevoit să admită că „creșterea numărului de specialiști stă la baza unor evenimente neașteptate din ultimii ani, cum ar fi, de pildă, rapiditatea cu care sovieticii au reușit să fabrice bombă atomică și bombă cu hidrogen și să construiască bombardiere cu reacție cu o mare rată de acțiune”.

Știința și tehnica sovietică obțin cu fiecare zi succese tot mai mari, contribuind atât la dezvoltarea economică țării, cit și la întărirea capacității de apărare a țării sovietice. Una din aceste victorii este construirea și punerea în funcțiune în acest an a primei centrale electrice din lume pe bază de energie atomică. Nu poate fi trecut cu vederea nici munca bogată dusă de oamenii sovietici pentru dezvoltarea agriculturii, reușind ca încă în cursul acestui an să desțelenească și să redea agriculturii milioane de hectare de terenuri ce stăteau pînă acum ne-productive. De mare importanță sînt și succesele pe care, sub conducerea partidelor comuniste, le-au obținut popoarele tuturor țărilor de democrație populară, precum și popoarele din R. D. Germană și R. D. Vietnam. Realitatea aceasta luminoasă este atât de evidentă, încît pînă și un înrăit dușman al păcii și progresului, ca ziaristul american Joseph Alsop, s-a văzut nevoit să spună adevărul asupra celor văzute de el însuși. „Sentimentul predominant care m-a cuprins — scrie Alsop — era un fel de admirație înbinată cu teamă față de realizările comunistilor”.

Da. Sub îndemnul și după nădă comunistilor, popoarele țărilor democratice dovedesc minunate fapte de eroism în lupta de confruntare a vieții noi socialiste. Poporul român, bunăoară, a reușit să ridice puterea economică a țării: volumul produc-

ției industriale este astăzi de trei ori mai mare decît în vechea Romînie burgheză-moșierăscă; s-a dezvoltat simțitor industria grea și industria construcțiilor de mașini — temelia dezvoltării economiei naționale; s-a obținut o sporire a producției la principalele bunuri de larg consum, etc. Lupînd pentru înfăptuirea politicii economice trase de plenara C.C. al P.M.R. din 19-20 august 1953, în cursul acestui an poporul nostru a putut vedea deja rezultatele beneficoase ale acestei politici, concretizată îndeosebi prin recenta Hoțărire a C.C. al P.M.R. și a Consiliului de Miniștri cu privire la desființarea sistemului de aprovizionare pe bază de cartele și rații. Munca entuziasată a poporului nostru a făcut ca volumul de mărfuri agro-alimentare și industriale să crească și prin aceasta să crească cu mult resursele pentru aprovizionarea populației. A crescut considerabil schimbul de produse dintre sat și oraș ceea ce a contribuit la o și mai puternică întărire a alianței dintre clasa muncitoare și țărănimii muncitoare.

Proiectul de Directive ale celui de al II-lea Congres al P.M.R., care a fost primit cu multă căldură de toți oamenii muncii din patria noastră, stabilește căile concrete ale dezvoltării agriculturii în următorii 2-3 ani prin această asigurînd condițiile unei tot mai bune aprovizionări a maselor muncitoare, creîndu-se reale posibilități pentru efectuarea unor treptate reduceri de prețuri. Se înfăptuiește în felul acesta în tot mai mare măsură aplicarea cu consecvență a sistemului socialist de retribuție și stimulare a oamenilor muncii, potrivit cu cantitatea și calitatea muncii lor, mărirea salariului real al muncitorilor și funcționarilor, și se poate realiza todată o continuă ridicare a condițiilor de viață ale țărănimii muncitoare.

Poporul nostru pășește astfel în anul în condițiile unei lupte pline de avînt pentru o tot mai puternică dezvoltare a industriei și agriculturii, pentru continua întărire a economiei noastre naționale. În această luptă întregul popor este puternic unit, ca o familie armonioasă. Minoritățile naționale au găsit în patria noastră depăline libertăți și drepturi garantate prin Constituția țării, înct ele se simt legate prin fire puternice de Republica Populară Romînă, patria tuturor celor ce muncesc. Forța aceasta de monolit a poporului se va opune ca o stăvilă de neînfrînt în calea oricărei agresiuni pe care ar încerca-o aventurierii imperialiști.

Valul de manifestări prin care poporul nostru și-a exprimat indignarea sa față de încercarea cercurilor imperialiste de a reface odioasa mașină de război germană, exprimă și prisosința dorința poporului nostru de a-și continua în liniște munca sa pașnică și — pe de altă parte — a-verlismul sever pe care poporul nostru îl dă a celor aventurieri politici din Occident care ar încerca să ne tulbure liniștea noastră. Expunerea tov. Chivu Stoica la conferința de la Moscova, cit și Declarația acestei conferințe, la care s-a atașat și guvernul țării noastre, arată limpede că încercarea imperialiștilor de a ne ataca ne va găsi pe deplin pregătiți.

Oamenii muncii din patria noastră au urmăriți cu multă atenție întreaga desfășurare a evenimentelor din acest an și au putut să vadă alit însușimerea viltorii politicii agresive din lumea capitalistă, cit și cauzele acesteia. Ei au văzut cum în cursul anului 1954 în lumea lagărului imperialist, rechini capitaliști și-au înțeles goana după obținerea de profituri maxime, intensificînd fără încetare exploatarea maselor populare, sărăcirea clasei muncitoare, ruinarea țărănimii.

În acest an s-a adîncit criza generală a capitalismului, accentuîndu-se îndeosebi fenomenele de putrefacție și parazitism din economie. Producția industrială a scăzut, numai în S.U.A., cu 9 la sută, iar în anul fiscal trecut deficitul bugetar a fost de 3 miliarde dolari, prevăzîndu-se pentru anul financiar 1954-1955 un deficit de 5 miliarde dolari. Ieșirea din această situație, monopolurile capitaliste, și îndeosebi monopolurile americane, o caută prin intensificarea cursei înarmărilor și militarizării economiei. De pe urma militari-

zării monopolurile capitaliste scot cîștiguri fabuloase. Numai trustul american „General Motors Corporation” a realizat un beneficiu net cu 36 la sută mai mare decît cel din anul trecut.

Dar de pe urma cursei înarmărilor și a militarizării suferă oamenii muncii, asupra cărora apasă întreaga povară, accentuîndu-le mizeria. Cresce impozitele, se urcă neslăvîit prețurile și scade catastrofal puterea de cumpărare a maselor. După cum recunoaște revista americană „Fortune”, în S.U.A. 24 milioane de familii nu cîștigă nici măcar minimul de trai oficial calculat, iar dintre acestea, 12 milioane de familii nu cîștigă nici măcar jumătate din minimul de trai. În Italia un sfert din populație trăiește în cea mai neagră mizerie. Și pe zi ce trece, situația se agravează, crescînd catastrofal șomajul cronic de masă. Numai în S.U.A. există 13 milioane șomeri totali și parțiali, iar în întreaga lume capitalistă numărul șomerilor trece de 32 milioane. Cursa înarmărilor are influențe grave asupra tuturor ramurilor economiei. În S.U.A., Canada și alte țări capitaliste, guvernele au luat măsuri pentru reducerea suprafețelor însămînțate din agricultură. Numai în anul trecut suprafețele însămînțate cu grîu au fost reduse cu 20 la sută.

Toate acestea fac ca în ultimă instanță situația economică a țărilor capitaliste să se înrăutățească în loc să ducă la o îmbunătățire. Învață capitaliștii oare ceva din acestea? Nu. Ei aluneacă și mai mult pe panta periculoasă pe care au apucat. Guvernele aservite cu totul monopolurilor, recurg la restringerea libertăților democratice și la fascizarea vieții politice, pe plan intern, și la pregătirea tot mai furbată a unui nou război mondial, pe plan extern.

În ultimul timp am fost cu toții martori acțiunilor duse cu încăpăținare pentru refacerea Wehrmachtului hitlerist, ca principala forță de spăc în dezlănțuirea unui nou război. Ce arată toate acestea? Că deasupra cmenirii planează pericolul acestui complot criminal, pericolul unui nou război mondial distrugător. Dar organizatorii complotului săvîrșesc o mare greșeală de fond. Ei nu sînt conștienți de faptul că orice război se poate purta numai cu participarea activă a popoarelor. Or, popoarele lumii, inclusiv poporul american și cel german, vor pace și nu război.

În toate țările cresc și mai puternic forțele partizanilor păcii. În cursul anului 1954 mișcarea uriașă și unită a partizanilor păcii a împus înclătarea războiului din Indochina, respingerea comunității defensive europene și a creat condiții care făceau posibilă soluționarea pe cale pașnică a problemelor litigioase. Dacă totuși aceste posibilități de înțelegere n-au fost fructificate, e pentru că cerurile imperialiste se încăpățînează a-și continua politica lor „de pe poziții de forță”, politică ce are ca unct scop dezlănțuirea războiului.

Cunoscînd toate acestea, vigilența popoarelor crește. Popoarele au acum posibilitatea să vadă cu deplină claritate cine e pentru pace și cine e pentru război. Ele pot acum să-și îndrepte lupta lor pentru zădărnicierea planurilor criminale ale cerurilor imperialiste.

Anul care vine se prevede astfel a fi un an cu multe frămîntări, un an în care lupta oamenilor iubitori de pace va lua o și mai mare amploare pentru a înlătura pericolul de război și a salva pacea.

Alături de poporul sovietic, poporul român și popoarele țărilor de democrație populară privesc cu încredere viitorul, conștienți fiind de cauza pentru care muncesc, de scopul nobil al luptei lor.

Poporul nostru, călăuzit de partid, pășește cu încredere în noul an, știînd că politica înțeleaptă a partidului și guvernului nostru îi va asigura obținerea de noi și noi succese în îmbunătățirea continuă a condițiilor sale de viață. Poporul nostru este hotărît să-și stringă și mai mult rîndurile în jurul partidului și guvernului este hotărît să muncască cu și mai multă putere pentru întărirea patriei noastre și pentru înlătirea capacității ei de apărare împotriva oricărei încercări de agresiune.

Dorim că în noul an să dobîndim noi și bogate succese pe drumul construirii socialismului în patria noastră.

LA MULȚI ANI, TOVARĂȘII

Pentru pomul de iarnă

Pentru sărbătoarea pomului de iarnă, magazinele din orașul nostru s-au aprovizionat din belșug cu jucării, bomboane și cadouri pentru cei mici. În librării, se găsesc cărți cu basme frumoase, care, citite în jurul sobei în timpul vacanței de iarnă, îi va purta

pe mici cititori în lumea feșilor-frumoși și ai Ilenei Cosinzene, iar pe cei mai mari în călătoria în jurul globului, pe cărări necunoscute, odată cu curajoșii eroi ai romanelor pentru tineret.

În clișeu: un grup de copii, privesc curioși pomul bogat împodobit și jucăriile expuse la expoziția cu vinzare de jucării și cadouri pentru copii.

În librării au apărut pachete cu surprize care conțin cărți pentru tineret.

În clișeu: Tov. Nicolae Ionescu, șef-adjunct al secției L. 8 C.F.R. Arad, vrea să-i facă surpriză fiicei sale Ecaterina, cumpărîndu-i câteva cărți de la librăria „Cartea Rusă”.

Se dezvoltă gospodăria colectivă

Colectiviștii din Teremia Mare își muncesc bine pînîntul și în fiecare an culeg rod bogat. An de an speroște avutul comun iar gospodăria colectivă se întărește. La înființarea gospodăria abia avea câteva animale. Acum însă ea are 48 cai de muncă, 17 vaci de lapte, 192 oi, 49 familii de albine, 30 scoafe de prășită și numeroase unelte de lucru.

Țăranii muncitori cu gospodării individuale văd că munca și viața colectivă sunt și mai ușoară. De aceea mulți dintre ei au început să se alăture colectivștilor. Numai în această gospodăria abia avea câteva animale. Acum însă ea are 48 cai de muncă, 17 vaci de lapte, 192 oi, 49 familii de albine, 30 scoafe de prășită și numeroase unelte de lucru.

Petru Olar, coresp.

În scopul ridicării nivelului nostru de trai

În mîtinguri însuflețite, oamenii muncii din întreprinderile orașului nostru și-au manifestat satisfacția față de Hoțărirea partidului și guvernului cu privire la desființarea sistemului de aprovizionare pe bază de cartele. Ei văd în trecerea la comerțul desfășurat al produselor industriale și alimentare un eveniment de mare importanță pe calea ridicării continue a nivelului de trai a populației muncitoare, cale trasată de plenara C. C. al P.M.R. din august 1953.

nul belșug de produse, în vederea îmbunătățirii continue a aprovizionării populației muncitoare.

La fabrica „Teba”

La mîtingul de la fabrica „Teba”, muncitorii și tehnicienii care au luat cuvîntul, au arătat că dacă în magazine și piețe sînt destul de multe mărfuri care au permis statului să desființeze cartelele, acest lucru este rezultatul muncii însuflețite a poporului nostru. Tov. Gheorghe Săbău, Terezia Gyömrői, Ludovic Șipoș și alții au arătat că vor munci în viitor pentru creșterea productivității muncii, îmbunătățirea calității produselor și reducerea prețului de cost, pentru a da posibilitate partidului și guvernului să treacă la reducerea treptată a prețurilor mărfurilor.

La fabrica „Teba”, muncitorii și tehnicienii care au luat cuvîntul, au arătat că dacă în magazine și piețe sînt destul de multe mărfuri care au permis statului să desființeze cartelele, acest lucru este rezultatul muncii însuflețite a poporului nostru. Tov. Gheorghe Săbău, Terezia Gyömrői, Ludovic Șipoș și alții au arătat că vor munci în viitor pentru creșterea productivității muncii, îmbunătățirea calității produselor și reducerea prețului de cost, pentru a da posibilitate partidului și guvernului să treacă la reducerea treptată a prețurilor mărfurilor.

La cooperativa „Oțelul”

Trăcerea la comerțul desfășurat a fost posibilă printre altele — a spus tînărul maistru Traian Zoica — deoarece în urma plenarei din august 1953, întreprinderile industriale ușoare s-au dezvoltat simțitor. Prin eforturile depuse de întregul colectiv, fabrica noastră a putut să-și mărească producția, să îmbogățească sortimentele și să îmbunătățească luna de lună calitatea produselor. Noi, muncitorii și tehnicienii fabricii „Tricolour roșu”, vom căuta să consolidăm și să lărgim aceste succese, pentru a contribui la asigurarea u-

Mulți cooperatorii de la „Oțelul” au luat cuvîntul cu ocazia preluării Hoțăririi C. C. al P.M.R. și Consiliului de Miniștri.

Faptul că în Hoțărire se aminteste des despre cooperativele meșteșugărești, nu este întâmplător — a spus tov. Iosif Schwartzi. Noi, lucrătorii din cooperativele meșteșugărești, sîntem chemați să dăm cit mai multe produse de larg consum, să contribuim la lichidarea lipsurilor ce există încă în aprovizionarea oamenilor muncii.

— Sîntem siguri că după acest

Mîndria uzinei

Pășim pragul și nou an — ultimul an al primului nostru plan cincinal. Un an pe care oamenii muncii din întreprinderi îl întâmpină plini de încredere, în care munca lor liberă și creatoare se va intrupa în alte și alte succese pe drumul vieții noi, socialiste.

Era prin anul 1949. Muncitorii de la uzina „Flamura roșie” (astăzi „Gheorghe Dimitrov”) lucrau alături de alte colective ale întreprinderilor din orașul nostru, plini de avînt în focul întrecerii socialiste ca să îndeplinească cu cinste sarcinile primului nostru plan de stat.

De pe atunci încă începuse să se vorbească în uzină despre realizările unor muncitori ca Iosif Nagy, Iuantei Grada și alții care, muncind cu eforturi sporite în întrecerea socialistă, realizau zilnic cite două și chiar trei norme de lucru.

Numeroși sînt astăzi muncitorii din diferitele secții ale uzinei care, datorită depășirilor însemnate de norme, întâmpină noul an lucrînd în contul anilor viitori. Printre aceștia se găsește și robotorul Căetan Cornel, obținînd cu regulă cite trei norme la zi, el a ajuns să lucreze în prezent în contul anului 1958. Forjarul Mihai Cuceșelata lucrează în contul anului 1957, turnătorul Ion Budureanu și sudorul Ludovic Szilaghy, realizînd în fiecare zi între două și trei norme, au ajuns să lucreze în contul anului 1956.

Dar nu numai muncitorii care lucrează individual au obținut asemenea importante victorii în producție și colective întregi de muncă. Astfel brigada de strungari Tudor Vladimirescu”, condusă de tov. Petru Bodea, lucrează în contul anului 1957, iar brigada U.T.M. nr. 1 de la sectorul vagonaj în contul anului 1956.

Numeroși muncitori fruntași ai întrecerii socialiste de la uzina „Gheorghe Dimitrov” care întâmpină anul 1955 lucrînd în contul anilor viitori sînt hotărîți să lucreze în noul an cu eforturi sporite în întrecerea socialistă pentru a obține noi victorii în producție, conștienți că în felul acesta contribuie la întărirea și consolidarea scumpei noastre patrii.

Orariul magazinelor din Arad în preajma Anului nou

Sfatul popular al orașului Arad, secțiunea comercială, aduce la cunoștința populației orașului că astăzi, 31 decembrie, magazinele de produse industriale sînt deschise de la orele 8 la 10 în continuare, iar magazinele de produse alimentare de la orele 8 la 20 seara, în continuare.

În zilele de 1 și 2 Ianuarie 1955, magazinele sînt închise.

La „30 Decembrie”

O asemenea adunare a avut loc zilele trecute și la sectorul finisaj a uzinelor textile „30 Decembrie”.

După citirea și preluarea Hoțăririi, care a fost făcută de către tov. Gheorghe Crișan, numeroși muncitori s-au înscris la discuții.

Cu multă bucurie salutăm Hoțărirea partidului și guvernului cu privire la desființarea sistemului de aprovizionare pe bază de cartele și rații — a spus muncitorul Emil Odiță — de la secția vopsitorie. Noi vedem în această Hoțărire o dovadă certă a faptului că partidul și guvernul ne conduc pe o cale justă și înfăptuiesc cu siguranță măsurile elaborate prin plenara lărgită din august 1953.

Asemenea cuvinte au mai spus muncitorii Iosif Spirki, Gheorghe Beneaz, Cristina Hărău și alții. Toți și-au manifestat încrederea în această Hoțărire și s-au angajat să-și sporească eforturile pentru ca măsurile prevăzute în ea să dea rezultatele așteptate.

PACINA CULTURALA

Un an de insemnate succese pe tărîmul literaturii

În literatura noastră acest an a fost un an de noi și noi realizări. Scriitorii noștri tineri și vîrstnici, au oglindit în lucrările lor marile transformări revoluționare care au loc în țara noastră. Măestrîi cuvîntului, sau inginerii sufletelor cum le mai spunea Stalin scriitorilor, urmînd exemplul literaturii noastre clasice și învățînd din experiența scriitorilor sovietici, au tratat în lucrările lor cele mai diverse aspecte alît din viața și munca depusă de oamenii muncii de la orașe și sate, cît și lupta acestora împotriva dușmanului intern și extern. Scriitorii noștri înfățișează tot mai profund chipul omului nou din fabrici, uzine, instituții, școli, de pe șantiere și de la sate. Ei pîtrund tot mai adînc în problemele actuale și fac din operele lor obiect de educație comunistă și de desăvîșire artistică pentru masele populare. Prin fructificarea atentă a cuceririlor de însemnătate mondială ale beletristicii și teoriei literare sovietice, scriitorii noștri au creat opere de o deosebită valoare literară. În acest an au apărut un număr mare de lucrări în cele mai diferite genuri ale literaturii beletristice.

Pe teme industriale au apărut romanele „Pasărea furtunii” de Petru Dumitriu, „În orașul de pe Mureș” de tînrul scriitorilor Francisc Munteanu, „Rădăcinile bucuriei” de Igor Serbu, „Ispravă dobanilor” — „Povești” de Mihai Tudor, piesa „Îndrăgostiții” de Maria Banuș, etc.

Viața tumultuoasă, bogată în evenimente a satelor noastre, este oglindită într-un mare număr de romane, nuvele, povestiri, piese de teatru, poezii, etc. Dintre acestea cităm romanele: „Bărăgan” de M. V. Galan, „Livezile tinere” — povestiri de Eusebiu Camilari, „Casa apelor” — roman de Maria Vlad, poezii „Despre pămînt” de Maria Banuș și altele.

Acest an a fost anul unor deosebite succese obținute de poezii noștri. În afară de numărul mare de poezii apărute în presa cotidiană și în alte publicații periodice, au mai apărut în diferite edituri numeroase volume și plachete de versuri. Au tipărit noi volume poezii: Mihai Beniuc, Eugen Frunză, Eugen Jhebeleanu, Cicerone Theodorescu, Maria Banuș, Nina Cassian, Alexandru Andrișoiu, Aurel Giurgilianu, Ion Brad, A.E. Baconsky, Szasz Ianoș, Horvath Imre, Majláty Erik, și alții. Ca tematică poezii noștri au tratat cele mai diferite probleme din viața și munca milioaneilor de constructori ai socialismului, o temă larg tratată este lupta contra uneltirilor războinice ale imperialiștilor. Poezii noștri au cîntat de asemenea în versuri frumoase, dintre poporul român și minoritățile naționale.

Răvașe

Unul muncitor care lucrează în contul anului 1957
Acum cînd Anul Nou sosește
La tine nu-i o nouate,
Căci grafcionul tău vestește
Producția pe '57.

Mecanizatorilor de la S.M.T. Gottlob, care au cîștigat drapelul de fruntași pe țară
Drapelul roșu cîștigat,
Arată-mă și elan,
Dorim să îți păstrăm cu cinste
Muncind la fel și în noul an.

Unui codăș la care noul an sosește cu... întîrziere
Alții în întreceri Anul Nou așteaptă
Tu, bădăle, însă-ntr-o condai tot stai...
Dar pe tine asta nu te prea frîmîntă,
Anul Nou, la tine, cîm-n luna mai.
S. Burulană

Mărturisirea unui „artist”... atomic

Intr-o broșură publicată de comitetul organizator al celui de al 7-lea Festival de artă din San Francisco, sculptorul Beniamino Bufano își lămurște admiratorii:

„Am sculptat Pacea în formă de bombă, ca să exprim ideea că pacea, ca să fie astăzi păstrată, trebuie să fie o pace armată. Războiul modern, care include bombardarea copiilor, nu și are reversul într-o pace interrelată prin simbolul convențional al ramurii de măsline și al porumbelului alb”

Ce nu spune „artistul” este că, dînd păcii o formă „atomică”, a lînut să se asigure că nu va fi chemat în fața comisiunii pentru cercetarea activității antiAmericane.

SPECTACOLE

TEATRUL DE STAT ARAD:
asăzi, 31 decembrie la orele 19.30,
„Ochiul babel” (Soacra cu trei nuri-ri). Spectacolul se termină la orele 22.

CINEMATOGRAFE

- „GHEORGHE DOJA”: pînă la 2 ianuarie 1955: Profesorul Fabre. Repr. 3, 5, 7 și 9.
- „NICOLAE BALCESCU”: pînă la 2 ianuarie 1955: Stepa în flăcări. Repr. 3, 5, 7 și 9.
- „IERBAC JANOS”: pînă la 2 ianuarie 1955: Inima noastră. Repr. 3, 5, 7 și 9.
- „L. CARAGIALE”: pînă la 2 ianuarie 1955: O noapte la Veneția. Repr. 3, 5, 7 și 9.
- „TIMPURI NOI”: între 27 decembrie și 10 ianuarie 1955 „Vacanța Veselă” cu un ciclu de filme pentru tineret, desene animate și filme de poezii.

Reprezentările în continuare.

- „SOLIDARITATEA” (Gal), azi, 31 decembrie: Compozitorul Glinka.
- „MAXIM GORKI” (Micalacea), azi, 31 decembrie: Rețeaua morții.
- „NICOLAE BALCESCU” (Lipova) pînă la 2 ianuarie 1955: Intr-un port îndepărtat.
- „PETOFI SANDOR” (Radna), pînă la 2 ianuarie 1955: Ordinul Anna.
- „POPULAR” (Sîncolaul Mare), pînă la 2 ianuarie 1955: Aventura la Marienbad.

A. T.

ZSIGMOND MORICZ

V I S

Scriitorul realist Zsigmond Moricz este unul din marii clasici ai literaturii maghiare. Ungaria oficială dinainte de eliberare, Ungaria grofiiilor și a fabricanților, l-a prigonit și întemnițat. În operele sale, Zsigmond Moricz a zugrăvit cu deosebită vigoare viața populară a muncitor maghiari, deosebi a oamenilor muncii de la sate, demascănd cu asprime și fără cruțare huzurul neburlesc al păturilor avute. În schița publicată mai jos, Zsigmond Moricz ilustrează cu o genială previziune avantajele pe care le-ar aduce Ungariei o agricultură înaintată, mecanizată și științific organizată. Folosind arma satirei, scriitorul arată că toate acestea vor rămîne doar visuri deșarte ale unui „podagros”, aînt timp cît viața economică a țării este în mîinile capitaliștilor și moșierilor autohtoni și ale imperialiștilor din apusul Europei. Previiziunile mareii scriitor maghiar privind viața azi, în Ungaria populară, unde, pe baza bogatei experiențe a oamenilor sovietici, se desfășoară intense lucrări de irigare ce vor transforma cîmpia Ungariei, pămîntul pierjolit de soare de altădată, într-o grădina fecundă, roditoare — patria omului liber și fericit, care construiește o viață nouă.

Ce vis ciudat aveai în noaptea asta. Mi se părea că mă aflu acasă în micul meu conac din Leányfalu și eram tare mîndru că sera era construită, iar grădinarul își arăta fericit, cu fața îmbujorată, comorile. O sumentenie de răsaduri își dezvelau tulpinile în raza soarelui; parcă vedeam cum la anul grădina va deveni un mic paradis.

Dar în acel moment intră unchiul meu — care fusese gospodăru pe cîmpia Ungariei — cu fața întoșită, plin de viață, fluturîndu-i un zimbet pe buze. Pare ciudat că, deși știam mort de un șert de veac, acest lucru nu mă surprindea.

Așteptam o vorbă măcar de laudă, dar el era la fel de zgîrcit în acestă, ca pe timpuri, cînd îl arătam primele mele scrieri. Știam că e totuși mulțumit, deoarece l-am dăruit mai mult dect aștepta el și această mă făcea fericit.

Am lăsat pe urmă în grădina, mîndru-mă cum de n-a fost unchiul nicodată pe la mine. I-am arătat mîndria mea — neucul cel bălîn — cel mai frumos pom din împrejurimi și-l povesteam că, de dragul acestui nuc, am cumpărat grădina cu cînsprezece ani în urmă. Mă simțeam de minune, asemenea unui copilăș, pe lingă el. Îl dădeam încoace, simțînd că această e o rară, o deosebită și fericită întîlnire pentru mine. A venit totuși...

— Și cum se prezintă aici alimentația cu apă?
— Alimentația cu apă?... — rămăsesem nedumerit. Acest lucru îmi reprezenta o necesitate simplă, generală și naturală, în schimb nici idee n-aveam la ce se gîndea unchiul.

— Alimentația cu apă... Stropim în fiecare seară cu stropitoarea marginile și răsadurile.
— Așal dar grădina?
— Grădina?... Ploaie.

Mă așintii cu privirile. Mal stărule parcă în mine și acum privea înțeleaptă și gînditoare a ochilor lui căprui.

Voi nici pînă acum nu aș reușit să vă emancipați? — întrebă el. Pînă cînd ploaia va incomoda pe om, nu se va putea cultiva pămîntul.

— Cum așa? — Întrebai eu rîzînd. Pe noi nu ne supără. Sintem fericii cînd plouă. Dimpotrivă, necazul este că aici nu prea plouă. Dealurile îndepărtează intrucivta norii. Plouă adesea — la miază-noapte, la Pliszzen-tlások — la miază-zi, la Szentendre, norii se îndepărtează spre răsărit, în direcția cîmpiei Ungariei, dar pe noi ne ocolește. Am trăit ani în care lucerna a fost însămîntată la opt mai și pînă la sfîrșitul lui septembrie nici strop de ploaie. Zăcea sămînta în brazdă ca vîrită într-un tub de sticlă.

— Atunci aici e un colț minunat — zise unchiul.

Nu înțelegem ce vrea să spună. — Ia vino cu mine — îmi spuse. Urcărăm în avion, coborîndu-ne de-a dreptul în partea opusă. De data aceasta ne găseam în mijlocul unei cîmpii întinse a Ungariei, pe Nagykunság, o cîmpie nestîrșită, asemeni unui lumi fără margini. O mensă întindere verde, catifelată se desfășura în fața ochilor, strălucind de arbori cu frunzișul des și o boltă se deschidea deasupra albastră și senină.

Primeam uluit. Înainte acest pămînt era pierjolit. de o culoare cărămîzie. Îmi amintesc cum în anii studenției, sămînta nu prea dădea rod în aceste locuri. Acum toată întinderea era un lan mînos, cu spice mari, îmbelșugate și paiul gros ce nu se frîngea nici sub povara vrăbilor.

— Nu înțeleg — îi ziceam eu nedumerit — parc-ar fi un vis.

Unchiul rîdea.

— Asta este stropitul mecanic. Observăm acum, că ogorul, cît vezi cu ochii, e acoperit cu sîrme asemănătoare cablurilor electrice.

Acest sistem mecanic transporta aparatele de irigare ce stropeau holdele rînd pe rînd. Cîte un băietăndru pășea pe răzor, legînd conductele aparatelor de irigare la alte și alte robinete de alamă...

Întreaga cîmpie, tot ogorul era traversat de acest sistem de irigare.

Unchiul îmi zîmbi.

— Iată, ce simplu este.

— De necrezut.

Vezi... de cînd Louchet a imprimat la Geneva noua organizare economică a Europei și Ungaria a fost declarată grădinarie producătoare!

Mă cuprinsese amețeaua. Europa pentru... Ungaria.

— Toate sînt realizate minunat. Dunărea, Tisa au fost conduse în noile lor albi betonate, astfel că nici un litru de apă nu se risipește. Au fost descoperite turbinele orizontale, — metodă prin care cursul apei se poate folosi în scopul producției de energie. Cu ajutorul acestei energii e gonită apa, la fel ca în conductele din orașe peste întinsa cîmpie ungară.

Primeam cu desăvîșire simplă, nespuse de dragă lui.

— Recoltează minunată nici nu se poate altfel. Mai ales de cînd încep să fie folosite și razele ultrascurte. În adîncul pămîntului sînt așezate traverse de fier și de otel care conduc curentul electro-magnetic. Rezultatul se dublează: două recolte-record pe an. Cu alte cuvînt, pe cînd pămîntul înainte dădea opt-nouă mii de kilograme șlefă de zahăr, azi produce patruzeci de mii de kilograme. Fiecare cultivator e dator să recolteze această cantitate de pe un iugăr.

Sînt nespuse de bucuros că am ajuns să văd asta.

— Vezi, așa se poate gospodări. Nu numai vaca trebuie întreținută zilnic cu apă, ci și porumbul.

— Ce-i genial!

— Ce-i trebuie recolte? Hrană, umezeală și soare. Fabricile asigură hrana, folosirea rațională a Dunării și Tisei asigură umezeala; acumularea și desfacerea organizată a apelor... Toate acestea sînt în regulă. Cel mai mare necaz însă n-l aduc norii. Pe această înălțime n-l am biruit. Gospodarul atunci e fericit cînd nu plouă patru luni de zile. Atunci merge în sigur. Noi iubim mult bolta albastră, senină.

— Bolta albastră e frumoasă.

— Aplică stropitul neapărat și la Leányfalu.

— E posibil și într-un loc atît de restrîns?

— Cum nu, pentru așa ceva n-ai nevoie de Europa. Că vezi, rîta e o mare sclavie — spunea un șoptind — nu cîștigăm mai mult înaltele... Totuși este mai înalt cultural... De exemplu, putem c multe cărți.

— Intr-adevăr — spuneam

— Nici nu mă așteptam... Dar ca mele le citii?

Mă privi mirat.

Cum așa? Tu scrii?

Loveam disperat în aer cu mîna, și dînd într-o bară de fier, mă trezii.

Trezindu-mă, mă limpezi, îmi dădu seama că mă aflu aici, în clinici, și că mă doare piciorul. Nu pot nici să pășesc. ... Totul este visul unui podagros.

(Traducere de Kása Ioan)

DIN POEZIA NOASTRA NOUĂ

In mine, tată, tu mergi mai departe...

de Mihai Beniuc

In mine, tată, tu mergi mai departe,
Precum bunica-n tine se ducea,
Noi am scăpat ce-a fost mai bun de moarte
Și duc-năntre noștenii ta.

E moștenirea noastră seculară:
Revolta jărăncască, fecul ei,
Ce s-a schimbat acum în lîta oard,
In sîntă libertate, cu temel.

E jocul de pe crestele străbune
În șarjele rapide de otel,
Același foc își ține din cărbune,
Din brațul ce despică un tunel.

Prin ochii mei privește, dragă tată,
La harnicil-și urmași muncind în toz
Așa-î ca viața nu-i ca ală dată?
Iar traiul se-nîrîpă mai frumos.

Desigur, mai avem de ce ne plînge,
Dar nu ne plîngem! Știm unde să dăm,
Ce n-am putut în vremi avca prin singe,
Dreptatea, prin parliă o căpădam.

Și dacă am eu, tată, vre-o durere,
E că nu poți nici tu nici toți străbunii
Măcar să vă uitaji, așa-n tăcere
Cîte rodără, hei, pașii jurtunii.
Furtuna celor ce-au trădit ca voi.
Și plămădiră vreunurile noi!

Cîndva, se va întoarce gîndul

de Eugen Frunză

Cîndva, se va întoarce gîndul
Spre anii ce-î trăim acum,
Trecutul nostru îndurîndu-ri
Va cîntări ce-am fost și cum

Va fi cînd în amurguri lina
Nepoșii cu zulușii-n zbor
Ne-or întreba de-aceste zile
Și ce-am făcut spre slavă tor...

Va fi cînd printre flori și ramuri
Domni-va omul fericit,
Cînd sub aceste roșii flămuri
Vede-vom visul împlinit...

O, sînta luptei neodîmă,
Nu-mi dă răgaz să ostenească:
Să-i pot pricei, atunci, în lîină,
Și-n fața lor să nu roșesc.

Literatura crimei și a dezastrelor

Intr-o țară ca Statele Unite ale Americii, unde viața literară oficială este dirijată de regii capitalului, unde casele de editură sînt la cheremul trusturilor bancare, literatura e împregnată cu ideile războiului, ale dezamălușului, pornografiei, gangsterismului, care mijlocece cele mai rentabile afaceri.

Societatea capitalistă a distrus vocația multor scriitori autentici, a făcut ca traicectoria aspirațiilor și aptitudinilor lor să se încoavească, luînd drumul spre sacul cu bani. Astfel, se prezintă „independența” și „libertatea” artistului din epoca capitalistă — pe care Lenin o numește „epoca iobăgiei ideologice”, „epoca slugăriei literare”. Iată, de pildă, cum este caracterizat acest proces de corupție a scriitorului american: „In America, de îndată ce un scriitor își dezvoltă talentul și dobindește succese, el cade pradă uriașei mașini a corupției... Ceva se întîmplă cu scriitorii noștri buni la un moment dat. Ei cîștigă bani... Vor să-și mențină situația... și scriu murdar”. (Revista „Masses, and Mainstream”, martie 1953, pag. 40).

Aplărea isteriei și a psihozelor de război are loc pe întreg frontul literaturii decadente americane și Europei occidentale. Anul 1947 marchează momentul declanșării războiului rece („cold war”). Odată cu această fanțozie bolnavă încep să apară în aceste țări ca ciupercile după ploaie. Un anume Mickey Spillane, supranu-

mit scriitorul războiului rece, își publică „opera”, lăta citeva din titlurile romanelor sale: „Marea crimă”, „Revolverul meu trage repede”, „Războiul năruce este a mea”. Cîteva pasaje din „The Big Kill”, vor ilustra cu prisosință atmosfera asfixiantă ce respiră din astfel de maculatură loxică. Mike Hammer — eroul detectiv al romanului, — este prezentat astfel: „Pat Chandler nu era în stare să-î rupă lui Jack un braț sau să-î scoată dinții cu patul revolverului. Dar Mike Hammer se pricepe la așa ceva — și chiar a și făcut-o”. Sau „Tipul cel mic mă fixa de-acum de prea multă vreme. I-am dat una cu revolverul peste bot încît se prăbuși în ușă cu gura plină de spume. I-am mai dat una în obraz pînă nu se mai văzu nici-o urmă de spume”. Eroul cărții are la activul său 48 crime, mai ales în rîndul femeilor „nespus de frumoase”, care au încercat să-l seducă. Alți „ași” ai literaturii americane decadente, ca Bert Andrew și Philip Wylie, propovăduiesc războiul atomic. Philip Wylie, în romanul „Vîitorul”, încearcă să convingă o familie despre necesitatea folosirii bombelor atomice, iar William Styron urăște viața, vorbind prin eroina sa Marjorie, care-î spune amantului ei: Cred că rasa omenească se apropie de dispariție. N-are nici un sens să trăiești. Viața este o înșelăciune”. Cea mai tipică expresie a idealismului agresiv o constituie însă cartea „Tropicul Capricornului”, a scriitorului hitlerist americanizat Henry Miller (Gottfried Leberecht Müller; eroul

cărții, în momente de cînică sinceritate, tipă asemenea lui Göring: „Dacă aș putea arunca o bombă pentru ca totul să sară în aer, aș face-o... Vreau să distrug pămîntul... Asasinatul e în aer. Întimplarea-i stăpîna...”. Disprețuind pămîntul și oamenii, el strigă ca un leșit din mîni: „Fă-î pămîntul, n. r.” să sară ca diavolul. Omoară, omoară, omoară, omoară. Omoară întreaga lume... Tinerii și bătrînii, bunii și răii...”. Alții, de teapa lui J. Jones, preamăresc cazarma americană; acesta, în romanul său „From Here to Eternity” (De aici spre veșnicie) înfățișează cazarma americană ca un „pămînt al făgăduinței”, afirmînd cu cinism că porțile biroului de recrutări ale S.U.A. sînt... „porțile paradisiului”.

Tot o luptă activă împotriva realismului duc și scriitorii franchiști din Spania, formați la școlile decadente „tremendista” și „feista”. Inspirați de ideologia americanofranchistă, pentru acești scribi „realitatea este o nebunie”, iar lucrurile reale o „farsă murdară, fariseică”, după cum vorbește scriitorul „fanlagist” Dari Fernando Florez, autorul romanului „Lola, Espejo Oscuro” (Lola, oglindă întunecată) cu eroul său Juan. Pe aceeași cale, a renunțării la ideile de pace, a promovării politicii de război, se înscriu și maculaturile literaturii germane occidentale, împregnate cu o urava neohitlerismului. Printre acestea se poate număra și cartea gesta-

pistului Hiselbert Wirsing — intitulată „Pasul disperării — perspective la sfîrșitul revoluției”, ce sprijină activ reinvierea fascismului și lichidarea tuturor rămășițelor democratice. Wirsing afirmă, fără cea mai mică jenă, că nazismul a avut o parte „pozitivă în dezvoltarea Europei”.

În Germania bonnistă apar astfel de lucrări toxice pe scară largă; neo-hitlerisții lui Adenauer își au scriitorii lor preferați, fîlîndu-se cu producții de genul „Discuții cu Hitler într-un cadru intim” (de Heinz Pickler), sau cu poeziile lui Erich Edwin Dvinger. poetul preferat al lui Himmler.

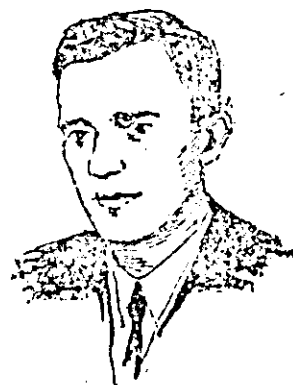
În sprîjiturilor unor astfel de idei, vin teoriile filozofilor-cioeli, ai S.U.A. de teapa lui Burnham și Dewey. Burnham afirmă în cartea sa „Pentru o dominație mondială” („Struggle for the World): „Pacea nu este și nu poate fi obiectivul politicii externe” americane. Literatura decadentă constituie expresia abdicării de la condiția și demnitatea umană. Ea este reversul ideologic al reacției imperialiste mondiale.

Există însă și o altă literatură în America și Europa occidentală, aceea a scriitorilor progresiști, care, în pagini pline de realism zguduitoare și de umanism, denunță cu o vigoare excepțională criminalitatea mașinării ale instigatorescilor la război.

I. MIHUT

GÎNDURI PENTRU NOUL AN

Vom da sprijin sporit țăranilor muncitori

Ne allăm în prag de an nou. Prin fața ochilor mei și al tractoriștilor din brigada a VI-a pe care o conduc, se perindă acum ogoarele pe care am tras în acest an brazde cu tractoarele, batozele din gurile cărora a ieșit belșugul colectivității, al întovărășii și țăranilor muncitori cu gospodăria individuală. Acum, cînd apune vechiul an ne gîndim la ceea ce am făcut de-a lungul lui, chibzuînd bine la ceea ce vom face, la felul cum vom lucra în noul an.

Pășim pragul anului 1955 cu inimile pline de bucuria succesorilor noastre dobîndite de la începutul și pînă la sfîrșitul anului 1954, succese pe care le raportăm acum cu mîndrie partidului, guvernului, întregului popor muncitor.

Putem spune că angajamentele luate în acest an nu numai că le-am îndeplinit cu cînsle, ci chiar le-am depășit. Brigada nr. 6 de tractoare pe care o conduc și-a îndeplinit planul anual în proporție de 233 la sută, iar sarcinile de plan în campania agricolă de toamnă le-a depășit cu peste 200 la sută.

După muncă am fost și răsplătiți așa cum sînt răsplătiți numai oamenii muncii dintr-o țară liberă ca a noastră, unde poporul e stăpîn pe soarta sa. De exemplu, fiecare tractorist din brigada a cîștigat lunar între 1500—2000 lei. Trăim o viață bună. De pildă, tractoristul Gheorghe Bogdan și-a cumpărat în anul 1954 mai multe rînduri de haine, citeva perechi de încălțăminte pentru el și întreaga familie, precum și o bicicletă și alte obiecte; tractoristul Paia Fluieraș, alături de diferite obiecte cumpărate pentru el și familie, și-a construit o casă nouă, iar Nicolae Cosma și-a luat o motocicletă.

Și eu mi-am cumpărat multe lucruri în acest an și m-am pregătit ca în anul viitor să-mi construiesc o casă nouă.

Ne crește inima de bucurie cînd vedem cum se dezvoltă stațiunea de mașini și tractoare unde lucrăm. Pe porțile ei intră mereu tractoare de mașini noi trimise de frații noștri sovietici sau de linăra noastră industrială socialistă. Numai în cursul acestui an, stațiunea a primit din Uniunea Sovietică 6 semănători noi de cereale, un tractor puternic pentru deselerit de 80 H. P. marca „Kirov”, 2 tractoare „U-2” pentru întreținerea culturilor prășitoare, o combină pentru recoltat, precum și 13 secerătoarelor de cereale „I.A.R.-15” fabricate la noi în țară. În stațiune avem un club, bibliotecă, cantină. Toate acestea ne dau încredere în muncă.

In noul an, întreaga brigadă și-a propus să lucreze și mai bine, pentru a dobîndi succese mai mari. În acest scop ne pregătim de pe acum, reparîndu-ne bine tractoarele, ca ele să poată fi folosite din plin în campaniile agricole din anul 1955.

Eu, împreună cu toți tractoriștii din brigadă, sîntem hotărîți să lucrăm și mai bine, să ne organizăm mai temeinic munca, spre a obține rezultate mai bune, pentru un belșug de recolte pe pămîntul colectivității, întovărășii și al țăranilor muncitori individuali.

VASILE VOICHIȚĂ,
Ercan al Muncii Socialiste, șeful
brigăzii a VI-a de la S.M.T. Sinicolaul
Mare

Lecții la un mai înalt nivel științific

Doresc în nou fericit tuturor cititorilor ziarului „Flacăra roșie”. Doresc ca în anul 1955 să citim în paginile ziarului noi și mărește succese pe drumul construirii socialismului în patria noastră, noi realizări în domeniul îmbunătățirii continue a nivelului de trai, material și cultural al oamenilor muncii.

Succes ele obținute de clasa noastră muncitoare contribuie la întărirea patriei noastre și sînt lămurile pe care poporul nostru le dă imperialismului american, aștitorilor la un nou război.

Mă întrebăți ce planuri am pe anul 1955? Vreau să predau mai bine, mai calificat elevilor mei. Să fac fiecare lecție interesantă, la un înalt nivel științific și ideologic.

Vreau și cu siguranță că voi putea să-mi continui studiile mele, întărîindu-mă la aspirantură.

MOZER ȘTEFAN,
profesor la Școala medie nr. 3 Arad

Imi voi ajuta mai mult colegele

Sînt elevă în clasa a VII-a a Școlii elementare nr. 5 (13) din Arad, sînt pionieră și mă număr printre elevele fruntașe la învățătură. Încă de la începutul anului școlar am căutat să-mi planific astfel timpul ca să-mi ajungă pentru învățătură, pentru activități pionieresti și pentru sport. În felul acesta am reușit să răspund la toate chemările pionieresti, să-mi duc la bun sfîrșit sarcinile primite și să-mi însușesc lecțiile deprate. Pe primul și cel de al doilea partr am obținut calificative foarte bune, dar cu toate acestea nu sînt deplin mulșumită de mine, cîci nu mi-am ajutat în deajuns colegele mai slabe la învățătură.

Vreau însă ca în anul viitor să învăș și mai bine și să-mi ajut mai mult colegele pentru ca toată clasa noastră să obțină rezultate bune la învățătură. Imi propun să învăș bine întotdeauna pentru că atunci cînd voi fi mare, să fiu folosită de patria mea dragă.

Cu ocazia Anului nou, urez tuturor pionierilor și școlariștilor noi succese la învățătură. Doresc ca prin purtare și succesele obținute de noi la învățătură să facem numai bucurie părinților și profesorilor noștri dragi. Urez din toată inima ani mulți și noi succese în munca construcțiilor citorului nostru luminos.

ELENA RAEVSCHI,
elevă în clasa a VII-a a Școlii elementare nr. 5 (13) Arad

Voi obține noi succese la învățătură

Eu am obținut rezultate bune la învățătură, fiindcă la școală ascult atent predarea lecțiilor, iar acasă învăș mai înainte lecțiile mai grele, după care fac o scurtă pauză și numai după aceea învăș lecțiile mai ușoare. Imi ajută întotdeauna colegii mei slabi la învățătură, explicîndu-le lecțiile și învășînd împreună.

Imi place foarte mult să citesc literatură. Am citit multe din cărțile scriitorilor N. Ostrovski, Boris Polevoi, Maikousski, Fadeev, I. L. Caragiale, I. Creangă, M. Sadoveanu, Zaharia Stancu, Nagy István, Majfényi Erik, Asztalos István, Horváth István și Aczel Tamás.

In anul care vine vreau însă să învăș și mai bine, să-mi ajut mai mult colegii slabi la învățătură, pentru ca să obținem note bune la toate materiile, să trecem toți cu succes în clasa a VIII-a. În vacanță și în timpul liber am de gînd să citesc mai multe cărți de literatură.

Muncînd în felul acesta vreau să obțin în noul an noi succese la învățătură și doresc din suflet tuturor elevilor și pionierilor din regiunea noastră ca în anul 1955 să obțină numai succese la carte. Doresc de asemenea oamenilor muncii din fabrici și de pe ogoare ca anul ce vine să le aducă noi succese în munca construcției de înflorire și întărirea patriei noastre dragi și de apărare a păcii.

PETRU PUSKEL,
elev la Școala medie nr. 3 cu limba de predare maghiară Arad

Pășim pragul unui nou an, un an pe care poporul nostru îl întîmpină plin de încredere, în care munca creatoare pentru traducerea în viață a politicii partidului se va intrupa în alle și alle succese pe drumul vieții noi, socialiste.

Muncitorii și-au propus să consolideze succesele obținute, să realizeze altele și mai însemnate. Muncitorul din fabrică își propune să dea mai multe produse de bună calitate, țăranul muncitor individual și întovărășii să sporească producția la hectar, pentru a asigura hrana poporului muncitor, medicul să îmbunătățească asistența medicală a oamenilor muncii, profesorul să educe noua generație în spiritul dragostei fierbinți față de scumpa noastră patrie, Republica Populară Romîna, studentul, elevul și pionierul să-și însușească cunțile științei, pentru a deveni specialiști de nădejde în toate domeniile de activitate ale economiei naționale.

Redăm scrisorile unor oameni ai muncii din orașul și regiunea Arad în care-și arată gîndurile lor pentru viitor.

Ca depoul nostru să ajungă fruntaș

Anul 1954 a fost un an de succese însemnate obținute de Depoul de locomotive din Arad. Planul de producție anual a fost îndeplinit și depășit, s-au obținut economii însemnate la combustibil.

Eforturile depuse de oamenii muncii de pe întreg cuprinsul patriei a făcut posibilă trecerea de la sistemul de aprovizionare pe bază de cartele la comerțul desfășurat. Eu sînt mîndru că alături de tovarășii mei de muncă mecanicii și tociștii, am contribuit la îmbunătățirea aprovizionării oamenilor muncii — și deci la crearea condițiilor care au făcut posibilă desființarea sistemului de aprovizionare pe bază de cartele — prin aceea că trenurile încărcate cu materii prime și finite, pe care le-am transportat cu locomotiva mea, au ajuns fără nici o întârziere la locul de destinație. Prin buna întreținere a locomotivelor nu am avut nici un defect pe drum. În tot cursul anului am realizat economii la cărbuni și uleiuri în valoare de 120.000 lei. Toate aceste rezultate le-am obținut datorită aplicării metodelor înaintate de muncă.

Pentru anul 1955 am hotărîți să obțin realizări și mai importante. Împreună cu ceilalți mecanici, fochiști și meseriași, voi munci ca Depoul nostru să devină în anul ce vine depou fruntaș pe țară. Pentru aceasta, cu sînt hotărîți să dublez economiile la combustibil realizate în anul acesta, prin aplicarea de noi metode înaintate și prin menținerea în perfectă stare a locomotivelor. Trenurile pe care le voi conduce vor circula fără întârziere, ducînd astfel la timp materia primă la locul unde va fi prelucrată, iar produsele finite în centrele unde vor fi desfășurate prin comerț. Cu combustibilul economisit, voi transporta 6 trenuri pînă la Simeria ori Teluș.

Accesionez angajamentele mele pentru anul viitor, pe care mi-am străduiesc să le duc la îndeplinire, conștient fiind că astfel contribuie la întărirea și înflorirea patriei noastre, considerîndu-mă un luptător activ pentru aplicarea în viață a politicii partidului nostru.

Ioan Neagu, mecanic cîncusitist

Noi lucrări literare

Aștept anul care vine cu speranțe sporite. Aș vrea ca el să fie un an de pace și noi avnturi spre realizarea țelurilor nobile ale societății noastre. Și iată că în întîmpinarea lui prevestirile sînt îmbucurătoare. Ultima Hotărîre a C.C. al P.M.R. și a Consiliului de Miniștri în legătură cu desființarea cartelelor prevestește un an de progres pe calea bunăstării materiale, viață mai îndestulată.

Doresc ca anul care vine să fie un an de muncă intensă și rodnică, în care puterea creatoare a celor ce muncesc să pună noi cărămizi la temelii viitorului fericit, în care inspirația fecundă să dea naștere unor noi opere artistice de valoare, în care pe scena teatrului nostru să se nască noi premiere, să răsune mai multe cîntece, urări, poezii, iar muzeele să nu amuțescă la glasul sîniștrii al tunului.

In anul ce vine eu voi definitivă scenariul de film „Anii tinereții” la care lucrez de cîtuva timp, voi pregăti o plachetă care să cuprindă cele mai bune lucrări în proză și versuri ale scriitorilor arădeni și a membrilor cenaclului „Alexandru Sahia”, voi termina o comedie pentru Teatrul de stat în care bi-cușese înlunmarea și ruperea de masă, și de asemenea, voi scrie un ciclu de poezii antiimperialiste.

In anul care vine mă voi strădui să recrutez noi talente în cenaclul literar „Alexandru Sahia”, oameni ai muncii, care se îndreapță spre literatură, spre zugrăvirea vieții noi a poporului muncitor. Fie, ca strădaniile lor să dea roade și la anul numărul lucrărilor literare să fie mai mare și de o mai bună calitate. Să cîntăm în scrierile noastre victoriile pe care ni le aduce cel de al 8-lea an al tinereții noastre republici, și ne dăm contribuția la glasul comun al acelora care doresc pacea și să trezim în cîntorii noștri adevîni sentimente patriotice, să-i înflăcăram în lupta comună de apărare a cuceririlor noastre revoluționare.

Ioan Jivan, scriitor

Spre o continuă întărirea a gospodăriei colective

Organizatoarea a gospodăriei și a recoltelor bogate obținute an de an, nivelului de trai al membrilor gospodăriei noastre a crescut mult față de vremea cînd aveau gospodărie individuală. Astfel, ca urmare a recoltelor bogate obținute, majoritatea colectiviștilor nu dusă acasă an de an, pentru zilele-muncii, cantități însemnate de produse. Mulți colectiviști ca Petru Hohman, Gheorghe Dobre, Mihai Micu și-au cumpărat biciclete, alții ca Mihai Vuiculescu, Florea Vasî, Gheorghe Ursu și-au cumpărat aparate de radio, iar un număr de 9 colectiviști și-au cumpărat sau clădit case.

Bazîndu-ne pe prevederile proiectului de Directive ale celui de al 11-lea Congres al partidului cu privire la dezvoltarea agriculturii în următorii 2—3 ani, gospodăria noastră și-a propus ca în anul viitor să realizeze noi succese pe drumul întîririi ei economico-organizatorice și în special în ceea ce privește mărirea producției agricole vegetale și animale.

In primăvara anului 1955, vom semna 100 ha. în cuiburi așezate în pârtaș; 100 ha. cultivate cu diferite plante vor fi îngrășate cu îngrășăminte chimice, iar cu îngrășăminte naturale vor fi îngrășate încă 100 hectare. Gospodăria noastră va produce anul viitor și o cantitate însemnată de legume și

Mărturisiri pentru 1955

Un an nou este pentru fiecare muritor totdeauna un prilej de bucurie, speranță și... un pic de tristețel...

Și eu nu fac excepție de la regula. Anul 1955 mă împinge într-o doua jumătate de secol a vieții și clopoțelul conștiinței datoriei îndeplinite se declanșează și sună șgomotos: alarma!!!

Pentru mine aceasta ar putea fi un prilej de tristețe, dar eu mi se scotocesc de mult dezer-tor din lagărul pesimiștilor.

Imi voi ascunde sub „peruca” speranței puhoiul de argint ce mi-a înflorit pe temple și voi alerga, în pas cu tinerețea, întru întîmpinarea lui 1955, pentru că mie, clopoțelul său, imi mai aduce aminte că-mi voi serba jubileul

de 35 de ani de muncă pe scindura scenei.

Mărturisesc că sînt profund emoționat de acest eveniment, mai cu seamă că tovarășii din conducerea teatrului m-au „ameninșat” că mă vor sărbători, dîndu-mi prilejul să-mi traduc în fapt o veche năzuință a tinereții mele, aceea de a interpreta un rol de multă profunzime și gîndire și prin care, cred, că măritărea experienței mele profesionale îra va conduce la un succes.

Și mă întreb: ce cadou mai frumos poate să aducă un an nou unui artist, decît o asemenea sărbătorire, mai cu seamă că, de la o zi la alta, publicul care te aplaudă, devine și mai pretenșios, pentru că simțul său critic s-a dezvoltat în raport direct cu munca ta de creație artistică?...

ROMEO LAZARESCU,
actor al Teatrului de stat Arad

Un vis ce mi se va împlini

Peste treizeci de ani am muncit umilită. Aceasta pentru că eram femeie, soție de ceferist, — și mai ales — muncitoare.

L-am sărbătorit pe acel 30 decembrie 1947 cu drepturi depline femeie, soție și mamă, drep-turi de care se bucură de atunci toate femeile din scumpa noastră patrie — Republica Popu-lară Romîna, fie ele muncitoare la strung, sau pe ogor, ori să se îngrijească de rostul familiei: Din acel an, în inima mea de mamă și tovarășă de viață a soțului meu, s-au trezit visuri noi și mărețe.

Pe Ionel, fiul nostru, am dorit să-l facem inginer. Ocupîndu-mă de gospodăria noastră, am depus toată strădania ca soțul meu să poată munci în condiții tot mai bune, și să lupe în rîndul muncitorilor de la C.F.R. pentru traducerea în viață a hotărîrilor partidului și guvernului nostru pentru o viață tot mai bună.

Ca mamă, i-am îngrijit cu toată căldura mea pe cei doi copii ai noștri, îndrumîndu-i și sfătuiindu-i să devină oameni de nădejde ai patriei noastre.

In noul an, fiul meu va termina Facultatea de mecanică din Timișoara și va fi inginer. Pentru el și pentru întreaga mea familie vreau să muncesc acasă și mai bine și mai chibzuit. Visul meu de a-mi vedea fiul inginer, se va împlini. Ca mamă voi lupța alături de toate femeile și ma-mele din țara noastră, pentru a împune pacea împotriva acelora care vor din nou să aprindă flacăra războiului.

Rozalia Demlan, gospodină

Imbogățirea activității didactice și științifice

In prag de An nou, la fel cu milioanele de cetățeni cîntși ai patriei noastre, bucurîndu-mă de succesele oamenilor muncii, privesc cu încredere viitorul și sînt ferm hotărîți să muncesc mai bine și mai mult. Învățînd din experiența trecutului și depunînd toate eforturile pentru a răs-punde chemării patriei.

Consider că, în conjunctura actuală a evenimentelor internaționale, fiecare dintre noi va trebui să-și înzecese eforturile, pregătîndu-se cît mai bine în domeniul profesional, contribuînd în același timp și prin activitate pe linia politi-că la opera măreață de construire a socialismu-lui.

Conferința de la Moscova ne-a arătat tuturor că cel mai bun răspuns pe care-l putem da aștărilor la un nou război este îndeplinirea și depășirea sarcinilor ce ne revin în domeniul specialității fiecăruia.

Proiectul de Directive ale celui de al 11-lea Congres al P.M.R. reprezintă în acest sens un îndreptar neprețuit, cu ajutorul căruiia ne putem da seama de sarcinile ce ne stau în față și de lipsurile activității noastre de pînă acum.

In lumina acestor considerente esențiale, voi face tot posibilul pen-tru ca în anul 1955 să-mi îmbunătățesc munca în toate laturile profes-ionii mele.

Ca membru al corpului didactic universitar, voi căuta ca, printr-o pregătire profesională cît mai temeinică, folosînd într-o și mai mare măsură literatura sovietică de specialitate, să dau patriei cadre de tehnicieni capabili să facă față în bune condițiuni nevoilor construcției so-cialismului. Mă voi strădui de aseme-ne să ridic la un nivel mai înalt educația comunistă a tinerilor vîstare care-mi sînt date în seamă, în dubla calitate ce o am de cadru de predare și de responsabil al anului III al Fa-cultății de Medicină veterinară.

Analizîndu-mi activitatea științifică din anul ce a trecut, imi dau seama că nu am realizat întregul plan de cercetare pe care mi-l propusesem și că uneori problemele abordate nu au fost în direcția legătură cu cerințele ur-gente ale zootehniei socialiste.

Pentru aceste motive sînt hotărîți ca în anul 1955 să lichidez aceste lipsuri ale activității mele de cercetare știin-țifică, mărînd numărul problemelor pe care le voi pune în studiu, și care vor fi alete în raport direct cu sarcinile prevăzute în proiectul de Di-rective. Astfel, împreună cu co-lectivul de la disciplina de a-limentajfa animalelor domestice, v-ștuduia efectele introducerii fătîmii în lucernă în hrana purcelor, iar împre-nu cu colectivele de farmacologie fiziopatologie voi căuta să rezolv probleme în legătură cu efectul ur-substanțe medicamentoase asupra g-anismului animal și voi încerca a aduc o inovație privitoare la un p-d mai lesnicios de administrare a e-dicamentelor la animale.

Alături de aceste preocupări pre-cipale, pe linie didactică și științifică nu voi neglija nici o clipă îndeplinirea sarcinilor ce-mi revin ca membru al Comitetului de luptă pentru pace al orașului Arad.

Nicu Filip A. Mîhăesci
conferențiar universitar, Institutul agronomic Arad

IOAN GHERMAN
președintele gospodăriei agri-cole colective „Drum Nou” din Zăbrani, raionul Lipova

La sfârșit de an

Anul acesta, ca și anii ultimilor decenii, s-a caracterizat prin două linii distincte, prin două tendințe distincte, prin două concepții distincte. Această dualitate, ale cărei elemente pot fi notate prin două noțiuni simbolice: „pace” și „război”, și-a imprimat pecetea peste tot... Ea s-a făcut simțită pretutindeni în tot și în toate. Chiar și poporul american, păzită cu strânicie de către alde McCarthy et comp., pentru a nu intra în contact cu realitatea secolului al XX-lea, a avut pulința să simtă că există într-adevăr în lumea aceasta, în afară de modul de viață americano-războinic, și fapte înălbitoare, pline de vișoare.

Dind glas gândurilor lumii noi, în răspunsul dat la întrebările din 28 decembrie 1953, puse de Kingsbury Smith, tovarășul G. M. Malenkov a spus: „Urez din toată inima poporului american fericire și viață pașnică. Urez poporului american succese în dezvoltarea legăturilor de prietenie cu toate popoarele și rezultate rodnice în nobila acțiune de apărare a păcii împotriva tuturor încercărilor de a turbura”. Acestea nu au fost simple vorbiră. Poporul sovietic a făcut tot ce i-a stat în puteri pentru a-și aduce contribuția la însușirea lor.

Poporul american nu întinște însă prea des astfel de urări. Nu este în obiceiul conducătorilor S.U.A. să vorbească sincer, fie și numai la început de an, despre pace și prietenie. De altfel politica lor nici nu se călăuzeste după astfel de principii.

Cu ce s-au adresat poporului american conducătorii S.U.A.?

În mesajul din 7 Ianuarie 1954, adresat Congresului S.U.A., președintele Eisenhower a declarat, referindu-se la problemele externe, că S.U.A. manifestă „deosebit interes față de Coreea”, că ele vor păstra pe termen nelimitat bazele lor de pe insula Okinawa (aflată în arhipelagul Riu-Kiu — Japonia — în apro-

plere de Coreea — obs. redacției), că vor continua să acorde ajutor militar și economic lui Clian Kai-și și să intensifice ajutorul acordat Franței în războiul din Indochina. „Voi cere Congresului — se mai spune în mesaj — să aprobe un nou ajutor material pentru încheierea cu succes a luptei din Indochina”. Referindu-se la Europa, Eisenhower a subliniat că politica S.U.A. se bazează pe trata-

Lumea războiului și lumea păcii.

(De Lev Haas, caricaturist cehoslovac.)

tul nord-atlantic și are drept scop crearea „comunității defensive europene”. Amintind că în S.U.A. pregătirea de război se intensifică, Eisenhower a adăugat: „Politica externă și politica în domeniul apărării, pe care am prezentat-o, ne va da posibilitatea să ducem tratative de pe o poziție de forță... (P1)”. Iată programul extern pe care președintele l-a înfățișat poporului.

Dulles, secretarul de stat al S.U.A., a vorbit și el pe aceeași strună. Dulles a mai recunoscut: „Costul total al eforturilor noastre în vederea asigurării securității interne și externe a fost de peste 50 miliarde dolari anual și a provocat un deficit bugetar evaluat la 9 miliarde dolari în 1953 și la 11 miliarde dolari în 1954.

Toate acestea, fără a mai vorbi de impozitele care nu sînt cîtuș de puțin inferioare celor din timpul războiului și de scăderea valorii reale a

dolarului. Iată deci și programul intern al politicii guvernului american. Declarațiile conducătorilor celor două mari state — U.R.S.S. și S.U.A. — au constituit liniile de conduită în viața internațională a celor două lagăre. U.R.S.S. în cursul întregului an a dus o politică menită să contribuie la deslinderea internațională și la întărirea încrederii între state, la întărirea prieteniei poporului sovietic cu toate popoarele, inclusiv cu poporul american. S.U.A. au continuat să ducă o politică opusă, o așa numită „politică de pe poziții de forță”. Această politică a urmat și urmază fără greș indicațiile pe care le-au arătat Eisenhower și Dulles: pregătiri militare, sabotarea tratativilor, menținerea focarelor de război, etc.

Aruncînd o privire în urmă, constatăm că cele 365 de zile ale anului acesta au cunoscut o nouă ofensivă a forțelor războiului împotriva forțelor păcii. Drumul greu, presărat cu rămășițe ale planurilor americane, ne indică faptul că în lupta forțele păcii au cîștigat teren nou. Trofeele luptei sînt eșecul manevrelor S.U.A. în Coreea și Indochina și încetarea focului în Indochina, precum și prăbușirea „comunității defensive europene”.

Victoriile mișcărilor mondiale pentru pace, în fruntea căreia stă consecvent Uniunea Sovietică, sînt victorii și ale poporului american. Poporul american, oamenii muncii din S.U.A., sînt oameni iubitori de pace; ei nu împărtășesc indemnurile la război pe care le fac conducătorii S.U.A., ei vor pace și prietenie; ei vor o viață liniștită, reducerea prețurilor și impozitelor, creșterea salariilor, reducerea înarmărilor, bună înțelegere și tratative între toate statele. Sub semnul acestora intră în nou an alți poporului american, cit și celelalte popoare.

I. Popa

Aceasta e adevărata Americă

„America de nord de NICOLAS GUILLEN lași să apere biciful barbar care-i lo- vește? Mă gîndesc la Cuba și în fața mea apare Marinello: capul lui nobil este animat de visuri luminoase; el este maltratat acum, dar rezistă ca o stîncă. Mă gîndesc la Baldomero Sanin Cano, înțeleptul columbian, care deși în vîrstă înaintată continuă să-și lumineze poporul. Mă gîndesc la Paul Robeson, închis de două ori pentru că este negru, pentru că este un american prieten al poporului său, un adversar al guvernului său. Numai vocea sa a ajuns pînă la noi la acest congres. (Congresul scriitorilor sovietici — n. r.) Înșă noi îl cunoaștem chipul său curajos care se potrivește de minune cu marea sa inimă curajoasă.

„Știu prea bine și știți bine și dumneavoastră că poporul sovietic munceste neînclenat pentru a feri poporul nord-american de această groznică încercare. El luptă nu numai împotriva războiului pe propriul său pămînt, el vrea de asemenea să împiedice izbucnirea în lume a oricărui război.

Priviți, alături de poporul sovietic alături de guvernul sovietic sînt milioane și milioane de oameni. Aceștia toți sînt bărbați și femei care vor să trăiască, să muncească, să crească, să iubească, să viseze în pace și nu să fie mistuiți de un nou incendiu.

Îmi îndrept privirea spre America noastră, America lui Marti, Prestes și Recabarren. De ce Chile, cu cuprul său, care i-a adus atîtea nenorociri, de ce trebuie el să-și dea singele pentru luminarea zborului hrăpărețului ului imperialist? Dar puternica Brazilie, care prin configurația ei seamănă cu o inimă, patria lui Jorge Amado, care scrie cu sînge despre plantațiile de cacao și cafea, care scrie cu sînge despre singele poporului său? S-ar putea oare ca oamenii ei flămînzi, istoviți și revol-

tași să apere biciful barbar care-i lo- vește? Mă gîndesc la Cuba și în fața mea apare Marinello: capul lui nobil este animat de visuri luminoase; el este maltratat acum, dar rezistă ca o stîncă. Mă gîndesc la Baldomero Sanin Cano, înțeleptul columbian, care deși în vîrstă înaintată continuă să-și lumineze poporul. Mă gîndesc la Paul Robeson, închis de două ori pentru că este negru, pentru că este un american prieten al poporului său, un adversar al guvernului său. Numai vocea sa a ajuns pînă la noi la acest congres. (Congresul scriitorilor sovietici — n. r.) Înșă noi îl cunoaștem chipul său curajos care se potrivește de minune cu marea sa inimă curajoasă.

„Astăzi în America noastră, la fel ca și în secolul al XVII-lea, sueră prețurile din biele. Ea a devenit pămîntul unei noi robii conduse de imperialism. America petrolului, bananelor, gumei de mestecat, salpetrului, trestiei de zahăr, cafelei; America care s-a eliberat de Spania pentru a trece la Statele Unite, America care singerează în păduri și în mine, această America se ridică și pasește înainte, cu pieptul înaintea acoperii de rînile provocate de gloanțe și lovituri și tînde năvalnic din toată inima spre libertate. Această Americă nu va merge în război. Imperialismul ne privește ca izvor nesecat de aprovizionare a trupelor sale. Lui li trebuie și sudarea noastră, și singele nostru; el nu înțelege însă ce gîndim noi. În fața rezistenței noastre pline de minie, ura îl împănienjete ochii el nu aude cîntecul de triumf care se înalță din adîncurile mizeriei noastre. Înșă el va fi nevoit să ne vadă și să ne audă”.

(Extras din cuvîntarea ținută la Congresul scriitorilor sovietici).

Intîmpinări cu... pietre

Ziarul „Vima” publică o știre din Chania (Insula Creta), în care se spune că la 21 decembrie femeile și copiii din satul Muzuras (nord-est de Chania) au împiedicat tăierea mășlinelor de pe loturile expropriate țărănilor pentru construirea unui aeroport destinat forțelor militare aeriene ale Uniunii nord-Atlantice. Femeile și copiii din sat au aruncat cu pietre în membrii echipelor care tăiau copacii. Cînd echipele au încercat să folosească tractoare și alte mașini pentru curățirea terenului, scrie ziarul „Vima”, numeroase femei și copii s-au culcat la pămînt, birînd calea spre mășline. Echipa a fost nevoită să înceteze lucrul. (Agerpres).

In lumina faptelor

„La Madrid a avut loc recent o ceremonie în cinstea foștilor mercenari ai „diviziei albastre” SS. Au asistat miniștri francezi și criminalul de război Leon Degrelle, fostă căpetenie a fasciștilor belgieni, crîna lui s-a încredințat toată încrederea. S-ar putea alcum? Bine zice proverbul: „La așa sac, așa petec”.

Săptăminalul „Economist” scrie că cele mai importante ramuri ale economiei japoneze sînt controlate de capitalul american. 83 la sută din capitalurile străine investite în industriile petroliferă, chimică, electrotehnică și metalurgică sînt de proveniență americană; industria petroliferă s-a transformat într-o sucursală a monopolurilor petrolifere americane; acționarii americani controlează peste jumătate din posturile de conducere la cele mai mari firme japoneze.

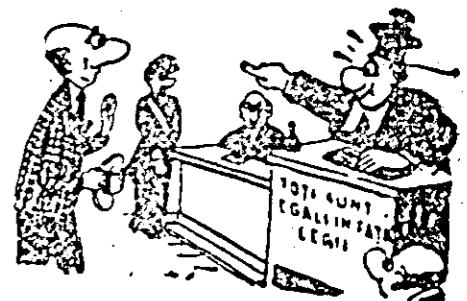
Bogațiile Japoniei umplu safeurile băncilor americane, Japonia a devenit un bun client de jumălit pentru businessmenii americani. Nu-i oare aceasta, în mic, vîsul mare al imperialiștilor americani?

La sfîrșitul anului 1956, anunță un correspondent al agenției Associated Press, Coreea de sud va avea 6.000 piloți militari și personal de deservire pentru aviația cu reacție. Aceștia vor fi pregătii în conformitate cu „programul de ajutor militar” american.

Campion...

Dulles a dovedit în cursul acestui an că poate primi titlul de campion al urzelilor războinice și comploturilor. Într-adevăr, el a dat dovadă nu numai de multă ingeniozitate, ci și de calitățile unui imblînzitor și dresor al a-celor guverne capitaliste care încercau a opune o cît de mică rezistență în calea creării de grupări militare agresive.

Cum stăm cu adevărul?

Judecătorul: — Spuneți adevărul, numai adevărul!
Acuzatul: — Nu pot, domnule judecător! Sînt doar comentator al problemelor internaționale la postul italian de radio...
(Din revista progresistă italiană „Lavoro”).

Americanul și țărutul turc

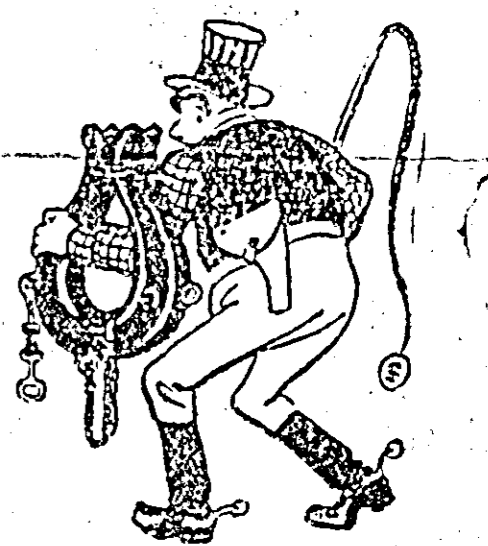
Sub masca acordării de „ajutor”, Statele Unite își subordonează economia Turciei, storcînd profituri uriașe.

— Ei, bătrîne! Ai vrea tu ca a-mercanii să-ți dea ajutor?
— Altă dată, în anul acesta recolta este slabă.
(Din revista bulgară „Bulgaria d'aujourd'hui”).

Campion...

Dulles a dovedit în cursul acestui an că poate primi titlul de campion al urzelilor războinice și comploturilor. Într-adevăr, el a dat dovadă nu numai de multă ingeniozitate, ci și de calitățile unui imblînzitor și dresor al a-celor guverne capitaliste care încercau a opune o cît de mică rezistență în calea creării de grupări militare agresive.

Portretul campionului.

Pe urmele lui Hitler

Azi, ducîndu o așa-zisă „politică de forță”, cercurile politice occidentale calcă pe drumul lipsit de glorie al lui Hitler.

(Ziarele).

Plesneștel...
(Din „Neues Deutschland”).

Clian Kai-și, minat de gîndul de a perverti, de a se „restabili”, se hrănește cu iluzii deșarte.

Clian Kai-și văzut de caricaturistul chinez Mi-ko.

CENTENARI

În Uniunea Sovietică există 40.000 de persoane care au depășit vîrsta de 90 de ani.

Potrivit datelor publicate în presă, 75 la sută din aceste persoane sînt femei. 4.425 persoane au atins vîrste variînd între 100 și 110 ani și 717 persoane au depășit această vîrstă.

Colaboratorii Institutului de cercetări științifice în domeniul biologiei de pe lingă Universitatea din Har-cov au examinat recent starea sănătății lui Șoprom Gabidzașvili din satul gruzin Oakevi. Interesul oamenilor de știință a fost stîrnit de vîrsta neobișnuită a pacientului. Potrivit unor date precise, el s-a născut în anul 1815. Medicii și biologii l-au găsit încă destul de viot și comunicativ, deși auzul și vederea i-au slăbit simțitor.

Gabidzașvili nu este cel mai bătrîn cetățean al Uniunii Sovietice. Potrivit informațiilor Institutului pe

anul 1953, în satul Parassara, (R.S.S. Azerbaidjană). locuiește colhoznicul Mahmud Eivazov, care a implinit 143 de ani. Soția lui a trecut de 120 de ani, iar fiica are 100 de ani. Familia Eivazov numără 118 fii, fiice, nepoți, strănepoți, străstrănepoți. Ekaterina Provozina și Vasili-sa Kozhikina din stanița Kurgansk, regiunea Krasnodar, au implinit 145 de ani.

Acești oameni fac parte din cele mai diferite pătri ale populației. Trăsătura lor comună este că toți au dus o viață activă, n-au făcut abuz de băuturi alcoolice și tutun, în orice anolimp al anului au stat mult la aer. Datorită acestor condiții sisteme-lor nervos și cardiovascular s-a menținut bine. Faptul că ei trăiesc în regiuni diferite desminte afirmațiile că numai unele regiuni ar oferi condiții favorabile pentru longevitate.

Bilanț

Paralel cu bilanțurile de sfîrșit de an ale marilor societăți miniere din Germania occidentală care ogîndesc, o sporire de 30—50 la sută a beneficiilor monopolizților, zărele democrate germane publică o serie de date ilustrînd înrăutățirea continuă a situației materiale a minerilor vest-germani.

Muncitorii din minele din Ruhr au fost obligați sub amenințarea cu concedierea să-și sporească randamentul cu 20 la sută. Această sporire a randamentului nu a fost însă realizată în baza introducării unor noi metode tehnice, ci pur și simplu în baza intensificării ritmului de muncă. Din această cauză, numărul minierilor bolnavi sau accidentați a atins proporții alarmante. În ceea ce privește numărul accidentelor de muncă mortale, minele din Ruhr dețin primul loc în Europa occidentală. Nu există săptămîna în care să nu aibă loc un accident mortal în minele din Germania occidentală.

Silicoza și tuberculoza fac ravagii în rîndurile minerilor. În 1953 au murit de silicoză 1.729 mineri.

În ciuda randamentului sporit, nivelul salariilor minerilor a rămas același și în unele cazuri a scăzut chiar.

Salariul mediu al unui minier calificat este de 375 mărci, în timp ce, potrivit datelor oficiale, minimul necesar traiului este de 400 mărci pe lună.

În unele mine din Ruhr salariile minerilor au fost măsurate în ultimul an cu 5—10 la sută.

Astfel, societatea Niederrheinische Bergwerke A. G. și-a sporit beneficiile cu 35 la sută față de 1952, societatea Friedrich Heinrich A. G. cu 20 la sută.

Muzica înainte de toate

Cît sînt de răi oamenii! Ei merg pînă acolo încît afirmă că bravul cancelar, bătrînul Adenauer, nu do-rește cei 500 mii soldați provizorii ai săi decît ca să cucerească teritoriile poloneze, sovietice, cehoslovace și celelalte, calificate ca „germane” de predecesorul său și de el însuși! Ce „falsitate!” Ce „calomnie!”
În realitate, cancelarul este meloman, mai presus de orice meloman.
Dovada? Propriile-i afirmații:
— Ceea ce mă interesează îndeosebi la soldați — a spus el — sînt marșurile militare. O muzică militară bună, iată ce-i face populari pe soldați!

IRONII

Și cînd cancelarul dovedește atîta interes pentru muzică, mai cuzeți oare să gîndești rdu despre el pentru niște fleacuri de bombardamente, nevinovate lagăre de exterminare de genul celor de la Auschwitz, milioane de oameni ce ar putea fi exterminați, sau orașe pierjolate de război, cînd pe străzile acestora ar putea să pășească din nou cizmiele prusace în sunetul sacadat al orchestrelor militare?
Tri-bute să ai un spirit tare mo-horit pentru a evoca, în legătură cu aceasta, deșilarea din iulie 1940 de pe Champs Elysees și „concertele” cu flaute și tobe deșfășurate în grădina Luxemburg din Paris.

În ciuda contnuelui agravării a fenomenelor de criză din S.U.A., mulți economiști americani proceau la sfîrșitul anului trecut că anul 1954 va fi „al doilea an în istorie cu cea mai mare înflorire”. Dar acești economiști au fost luați în rts în unul din dese-nele apărute în ziarul burghez „New-York Herald Tribune”. Desenul — produs alături — înfățișează un pescar („economist prezicător”) examinînd: Asemănător ca în celălalt an am agățat ceva voluminos.
Pe mal unchiul Sam înline tîgala speranța unui pescuit gras.
Ar pe pește mare, cu cifra „14” pe cap („al doilea an în istorie cu cea mai mare înflorire”) nu-l poșsupune. El trage tot mai tare la fund barca „prezicătorului”.

Criză și iar criză...

Unchiul Sam așteaptă'n van. Pescuitul a dat greș și speranțele s-auirosit.
(Din „New-York Herald Tribune”).

Între ei: — Păsările călătoare revin-de la sud. Se vede că acolo au vă-zut fel de fel de lucruri!
(Din revista satirică germană „Eulenspiegel”).

În portul New-York:

— Pe Venus n-o putem lăsa. În nici un caz să treacă, căci nu putem să-i luăm amprente digitale.
(Din „Neues Deutschland”).